

Sygn. akt VI Ka 712/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L.del. do Prokuratury Rejonowej w Z.A. N.

po rozpoznaniu w dniu 29.03.2019 r.

sprawy **K. P.** ur. (...) w Z.

s. Z. i A. z domu P.

oraz D. Z., ur. (...) w Z.

s. G. i C. z domu F.

oskarżonych z art. 193 kk i art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 11 czerwca 2018 r. sygn. akt II K 582/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych K. P. i D. Z. oraz na podstawie art. 435 kpk wobec oskarżonego D. P. (1) w ten sposób, że w pkt II, III, X, i XVII części dyspozytywnej wyroku przyjmuje, iż przypisane im przestępstwa oskarżeni popełnili w nocy 5 czerwca 2016 roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych K. P. i D. Z.;

III. na podstawie art. 105 § 2 kpk prostuje oczywiste omyłki pisarskie w części wstępnej zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w opisie czynów kwalifikowanych z art. 193 kk (pkt 1) i z art. 158 § 1 kk (pkt 2) w miejsce słów „w nocy 5/6 czerwca 2016 roku „wpisuje słowa „w nocy 5 czerwca 2016 roku”;

IV. zasądza od oskarżonych K. P. i D. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. Z. kwoty po 420 zł tytułem udziału w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego;

V. zasądza od oskarżonych K. P. i D. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwotach po 190 zł.

Sygn. akt VIKa 712/18

UZASADNIENIE

D. P. (1), K. P. i D. Z. zostali oskarżeni o to, że:

1. w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu używając siły fizycznej wdarli się na teren ogrodzonej posesji, gdzie brew żądaniu pokrzywdzonego terenu tego nie opuścili, czym działali na szkodę A. P. (1)

tj. o czyn z art. 193 k.k.

2. w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu A. P. (1), kopiąc go nogami w twarz i korpus przez co narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

3. w tym samym czasie i miejscu co w pkt I działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu S. Z., kopiąc go nogami w twarz i korpus przez co narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 11 czerwca 2018r. w sprawie sygn. akt

IIK 582/17:

I. oskarżonego D. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego D. P. (1) uznał za winnego tego, że w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i K. P. wziął udział w pobiciu A. P. (1), kopiąc go nogami i bijąc rękoma w okolice głowy i tułowia oraz nóg przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. to jest za winnego popełnienia występku z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego D. P. (1) uznał za winnego tego, że w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i K. P. wziął udział w pobiciu S. Z., przy czym ustala, że D. P. (1) zadał pierwszy cios kopiąc S. Z. w twarz czym spowodował złamanie kości nosa z przemieszczeniem, a następnie wspólnie z pozostałymi napastnikami zadawał leżącemu na ziemi S. Z. dalsze uderzenia rękoma i nogami po tułowiu, przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., to jest za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu D. P. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. P. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,

VI. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego D. P. (1) pod dozór kuratora,

VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1, 4 i 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. P. (1) obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby, zobowiązał oskarżonego do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej oraz powstrzymywania się od nadużywania alkoholu,

VIII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. P. (1) obowiązek uiszczenia nawiązki na rzecz S. Z. w kwocie 1.000 złotych, a na rzecz A. P. (1) w kwocie 600 złotych,

IX. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

X. oskarżonego K. P. uznał za winnego tego, że:

- w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i D. P. (1) wziął udział w pobiciu A. P. (1), kopiąc go i bijąc rękoma w okolice głowy, tułowia oraz nóg przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

- w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i D. P. (1) wziął udział w pobiciu S. Z., kopiąc go i bijąc rękoma w okolice głowy, tułowia przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

to jest za winnego popełnienia dwóch występków z art. 158 § 1 k.k. przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 158§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt IX i X części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu K. P. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby,

XIII. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego K. P. pod dozór kuratora,

XIV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 i 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby, oraz powstrzymywania się od nadużywania alkoholu,

XV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. obowiązek uiszczenia nawiązki na rzecz S. Z. w kwocie 1.000 złotych, a na rzecz A. P. (1) w kwocie 600 złotych,

XVI. oskarżonego D. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. oskarżonego D. Z. uznał za winnego tego, że:

- w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. i D. P. (1) wziął udział w pobiciu A. P. (1), kopiąc go i bijąc rękoma w okolice głowy, tułowia oraz nóg przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

- w nocy 5/6 czerwca 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. i D. P. (1) wziął udział w pobiciu S. Z., kopiąc go i bijąc rękoma w okolice głowy, tułowia przez co naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

to jest za winnego popełnienia dwóch występków z art. 158 § 1 k.k. przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 158§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt XVI i XVII części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu D. Z. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIX. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. Z. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby,

XX. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego D. Z. pod dozór kuratora,

XXI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 i 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. Z. obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz powstrzymywania się od nadużywania alkoholu,

XXII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. Z. obowiązek uiszczenia nawiazki na rzecz S. Z. w kwocie 1.000 złotych, a na rzecz A. P. (1) w kwocie 600 złotych,

XXIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych D. P. (1), K. P. oraz D. Z. na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ust. ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze. zm.) wymierzył każdemu z nich opłatę po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

XXIV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 i ust 7 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) zasądził od oskarżonych D. P. (1), K. P. oraz D. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. Z. kwoty po 756,00 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych K. P. i D. Z..

Obrońca oskarżonego K. P., na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 § 1, 2, 3 i 4 k.p.k, wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 158 § 1 k.k., przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy z opisu przypisanego, oskarżonemu K. P., czynu wynika, że nie wypełnił on wszystkich znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa tj. „narażenie pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1”,

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, polegające na całkowicie dowolnej i jednostronnej, a nie swobodnej, ocenie treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności poprzez:

- przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka A. P. (1) oraz ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, w przypadku gdy świadek ten opiera swoje depozycję na odczuciach, a nie faktach i obserwacjach, co więcej nie wzywał oskarżonego K. P. do opuszczenia terenu jego posesji, nadto treść jego zeznań odbiega od siebie w zależności od zaawansowania toku postępowania, w szczególności podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym świadek ten wskazał, iż wobec niego podejmowały atak dwie osoby (jednym z nich był D. P. (1), drugiej nie był w stanie opisać k. 4v), zaś wobec S. Z. nie wiem ile osób (czy dwie czy trzy, widział jak stały przy nim trzy osoby), w toku postępowania sądowego wskazywał już na sprawstwo trzech oskarżonych zarówno co do ataku na swoją osobę, jak i świadka Z.,
- przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka S. Z. oraz ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, w przypadku gdy świadek ten opiera swoje depozycję na odczuciach, a nie faktach i obserwacjach, nadto treść jego zeznań diametralnie odbiega od siebie w zależności od zaawansowania toku postępowania, w szczególności podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym jego zeznania nie były kategoryczne przy czym wskazał, iż w ataku na A. P. (1) udział brały dwie osoby (P. i jeden z pozostałych k.8), zaś w ataku na jego osobę jak agresora wskazał D. P. (1) i jako inną osobę (k. 8), w toku postępowania sądowego jako napastników wskazał

3 oskarżonych przy czym swoją pewność co do ich udziału poszukiwał w tym, iż w dniu 06.06.2017 r. przyszedł go przeproszać trzy osoby,

- przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka R. K. oraz ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, podczas gdy opiera ona swoje depozycje na domysłach, w szczególności co do okoliczności których nie mogła widzieć z uwagi na swoją nieobecność (wejście do wnętrza budynku do dziecka), zaś zadawanie ciosów przez wszystkich oskarżonych miała rozpoznać na podstawie obserwacji jedynie cieni postaci,
- przyjęciu za wiarygodne zeznań świadka M. Z. (1) oraz ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, w sytuacji gdy świadek zastępuje swoje obserwacje domysłami, uzupełnia je o dane nie posiadające odzwierciedlenia w materiale dowodowym, w tym w bezpośrednich zeznaniach samych pokrzywdzonych, nadto dokonując telefonicznego zgłoszenia o zdarzeniu nie wskazywała na bezpośredni jego przebieg, w szczególności co do pobicia A. P. (1) oraz ilości osób atakujących,
- przyjęcie braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego K. P. z uwagi na ich sprzeczność z relacjami pokrzywdzonych, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy potwierdza depozycje oskarżonego, w których wskazuje on na to, iż nie dokonał on fizycznego przełamania płotu i wtargnięcia na posesję, nadto nie zadawał pokrzywdzonym żadnych ciosów, zaś jego wyjaśnienia pozostają w zgodzie z wyjaśnieniami D. Z. i D. P. (1), nadto z częściowymi zeznaniami samych pokrzywdzonych,

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 409 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez wznowienie, na rozprawie w dniu 24.05.2018 r., przewodu sądowego, pomimo wskazań w protokole z tej rozprawy, iż przewodniczący ogłosił publicznie wyrok w sprawie,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony miał dopuścić się popełnienia zarzucanych mu czynów w nocy z 5-ego na 6-ego czerwca 2016 r., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy okoliczności tych nie potwierdza.

3. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na zobowiązaniu oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu, w przypadku gdy oskarżonemu nie zarzucono przestępstwa popełnionego w stanie nietrzeźwości, nadto stan faktyczny sprawy oraz przeprowadzone dowody nie wskazują, iż oskarżony nadużywał alkoholu oraz oddanie oskarżonego pod dozór kuratora, w przypadku gdy dozór ten nie jest uzasadniony okolicznościami sprawy.

Przedstawiając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów lub ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Obrońca oskarżonego D. Z. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający znaczenie dla rozstrzygnięcia, poprzedzony dowolną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego a polegający na błędnym uznaniu przez wyrokujący Sąd, iż oskarżony wypełnił znamiona przypisanych mu czynów zawartych w pkt. XVII części dyspozytywnej wyroku z art. 158 § 1 k.k., albowiem okoliczność ta wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności z zeznań pokrzywdzonych, świadków M. Z. (1), R. K. co w konsekwencji skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji wyczerpania przez oskarżonego znamion czynu stypizowanego w 158 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań w charakterze świadka M. S., A. S., T. R., zeznań pokrzywdzonych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnień oskarżonych nie pozwalają na przyjęcie powyższego wskazując, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion przypisanych

II. art. 410 k.p.k. w z w. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie oraz niedostateczne rozważenie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z pominięciem zasad logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonych zeznań M. S., A. S., T. R. oraz pokrzywdzonych, jak i świadków M. Z. (1), R. K. którym Sąd przyznał walor wiarygodności, uznając wskazywaną w wyroku wersję przebiegu zdarzenia, przy czym Sąd oceniając tę wersję zdarzeń jedynie w sposób marginalny dostrzegł, iż w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzeni wskazywali inną liczbę napastników, przebieg, jak i brak wiedzy co do ich personaliów

III. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 kk, polegająca na braku dokonania przypisania ustalonymu stanowi faktycznemu konkretnemu, spośród alternatywnie wymienionych ustawowych znamion tego czynu zabronionego, a nadto przyjęcie, iż oskarżony D. Z. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. i D. P. (1) swym działaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 158 § 1 k.k., podczas gdy w przypisanym zachowaniu oskarżonego brak było wypełnienia znamion przestępstwa

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający znaczenie dla rozstrzygnięcia, poprzedzony dowolną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego a polegający na błędnym uznaniu przez wyrokujący Sąd, iż oskarżony wypełnił znamiona przypisanego mu czynu zawartego w pkt. 1 części wstępnej wyroku z art. 193 k.k., albowiem okoliczność ta wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności z zeznań pokrzywdzonych, świadków M. Z. (1), R. K. co w konsekwencji skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji wyczerpania przez oskarżonego znamion czynu stypizowanego w 193 k.k., podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań w charakterze świadka, T. R., zeznań pokrzywdzonych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnień oskarżonych nie pozwalają na przyjęcie powyższego wskazując, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion przypisanego mu czynu

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego D. Z. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. Z. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obydwie apelacje, co do zasady, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzuty apelacji obrońców oskarżonego K. P. i oskarżonego D. Z. w części pokrywają się wobec czego omówione zostaną łącznie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nietrafne były zarzuty obu apelacji co do obrazu art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Apelujący zarzucili, że Sąd Rejonowy, w następstwie błędnie dokonanej oceny dowodów, poczynił wadliwe ustalenia faktyczne, w szczególności uznając za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych A. P. (1) i S. Z. oraz świadków R. K. oraz M. Z. (1), co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania sprawstwa oskarżonych K. P. oraz D. Z.. Wbrew jednak temu Sąd meriti przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, w następstwie którego zasadnie uznał, że w sprawie nie zachodzą żadne wątpliwości w zakresie sprawstwa i winy zarówno K. P. oraz D. Z. odnośnie przypisanych im czynów.

Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych prawidłowo ocenił całość zebranego materiału dowodowego. W pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, a także dlaczego przyznał im walor wiarygodności, a ponadto podał z jakich powodów odrzucił dowody przeciwne. Sąd, dokonując oceny zebranego materiału dowodowego kierował się przy tym zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem

doświadczenia życiowego. W przedstawionym w uzasadnieniu procesie wnioskowania brak jest błędów logicznych, czy też niespójności. Sąd ten miał bezpośredni kontakt ze wszystkimi dowodami osobowymi, co niewątpliwie ułatwiało ich ocenę. Sąd I instancji swoje stanowisko, co do wartości dowodowej i znaczenia dla sprawy poszczególnych dowodów, opierał na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego i w sposób przekonujący przedstawił to w uzasadnieniu wyroku. Nie ma potrzeby w tym miejscu powielania zawartej w uzasadnieniu argumentacji, którą Sąd Odwoławczy w pełni podziela czyniąc ją częścią swojego uzasadnienia.

Obrońcy oskarżonych w wywiedzionych apelacjach w żaden sposób nie wskazali, by Sąd, dając wiarę jednym dowodom, a odmawiając jej innym, naruszył dyspozycję przepisu art. 7 k.p.k. Zamiast tego bardzo szeroko przedstawili własne interpretacje materiału dowodowego, sprowadzające się w swej istocie do podważenia zeznań pokrzywdzonych A. P. (1) i S. Z. oraz świadków R. K. oraz M. Z. (1) jako osób bezpośrednio zainteresowanych wynikiem postępowania, którzy fakty i obserwacje zastępują odczuciami i domysłami. Nie jest to jednak na pewno wystarczające do podważenia oceny dowodów zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd orzekający bowiem dokonał samodzielnej, wnikliwej i wszechstronnej oceny wyjaśnień oskarżonych jak i zeznań pokrzywdzonych oraz świadków w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom skarżących, treść zeznań pokrzywdzonych nie odbiega od siebie w zależności od zaawansowania toku postępowania, gdyż pokrzywdzeni konsekwentnie i stanowczo od początku utrzymywali, iż napastników było trzech. Swoje przekonania opierali nie tylko, jak w przeważającej części uzasadnienia apelacji sugerują obrońcy, na domysłach i przypuszczeniach, ale przede wszystkim na fakcie bycia bitym i kopanym przez trzech oskarżonych, którzy wtargnęli na posesję. Sąd Rejonowy mając na uwadze perspektywę pokrzywdzonych oraz sposób w jaki opisali zdarzenie, dokonał prawidłowej i wszechstronnej oceny ich zeznań przy czym wskazał na wzajemnie dopełniające się relacje pozostałych świadków zdarzenia - R. K. oraz M. Z. (2). Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu meriti, że zeznania obu kobiet w pełni zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Wskazać bowiem należy na ich konsekwencję i szczegółowość wystarczającą dla pełnego odtworzenia przebiegu zajścia z udziałem oskarżonych.

Niezrozumiały jest zarzut obrońcy K. P. pod adresem Sądu I instancji, jakoby Sąd bezpodstawnie przyjął za wiarygodne zeznania świadka M. Z. (1), bowiem opiera ona swoje twierdzenia na domysłach, a ponadto całe zdarzenie relacjonuje na korzyść swojego męża. Fakt, że M. Z. (1) dzwoniąc na policję nie podała wszystkich, szczegółowych elementów zajścia w żaden sposób nie może dyskredytować wiarygodności świadka. Nie dziwi, że świadek bardzo emocjonalnie odnosi się do tego zdarzenia, jednak zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i podczas rozprawy konsekwentnie i stanowczo utrzymywała, że trzech oskarżonych zadawało uderzenia, najpierw A. P. (1), a następnie na skutek reakcji jej męża, zaatakowali S. Z.. Co natomiast tyczy się zeznań R. K., była ona w stanie opisać jedynie sytuację, która miała miejsce przed jej wbiegnięciem do domu, to jednak kolejność zdarzeń przez nią opisywanych znajdują swe pełne odzwierciedlenie w relacji pokrzywdzonych jak i w relacji świadka M. Z. (1). Sąd I instancji był zatem w pełni uprawniony przyjmując, że zeznania świadka R. K. znajdują logiczne i spójne dopełnienie w relacji świadka M. Z. (1).

Sąd I instancji miał na uwadze treść wyjaśnień K. P. i D. Z. i wyraźnie wskazał powody, dla których nie można im przydać wiarygodności (k. 410, 411). W wyjaśnieniach obu oskarżonych występuje wiele nieścisłości; z jednej strony utrzymują, iż na teren posesji weszli celem odciążenia swojego kolegi, by za chwilę wskazać, iż to pokrzywdzeni leżeli na oskarżonym D. P. (1). Zasadnie stwierdził Sąd, iż oskarżeni D. Z. i K. P. ustalili wygodną dla nich wersję wydarzeń, że na teren posesji weszli wyłącznie w celu zapobieżenia eskalacji konfliktu wywołanego przez D. P. (1). Sąd I instancji

wyraźnie wskazał, że wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonych diametralnie różni się od wersji pokrzywdzonych oraz M. Z. (1) i R. K.. Sprawstwo oskarżonych dodatkowo potwierdzają badania lekarskie pobitych pokrzywdzonych jak i opinia biegłego lekarza, który wskazał jaki był mechanizm powstania obrażeń. Sąd I instancji ocenił te dowody we wzajemnym powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym o charakterze osobowym, na podstawie którego zasadnie wywiódł, że oskarżeni nie tylko nie udzielili pomocy pokrzywdzonym, ale że także kopali i zadawali ciosy A. P. (1) i S. Z.. Dowód z wyjaśnień oskarżonych Sąd Rejonowy rozważył szczególnie wnikliwie, w powiązaniu z pozostałymi materiałami zebranymi w sprawie, co jednoznacznie wynika z obszernego pisemnego uzasadnienia wyroku.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego D. Z. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, które w sposób kategoriyczny i jednoznaczny potwierdziły, iż oskarżeni, po tym jak D. P. (1) kopnięciem otworzył furtkę, w sposób nagły wbiegli na teren posesji. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż oskarżeni mieli świadomość, że jest to teren prywatny i wbrew woli pokrzywdzonego A. P., który w sposób jasny i zrozumiały sprzeciwił się temu, nie opuścili jej pomimo wezwania, czym wypełnili znamiona przestępstwa z art. 193 k.k.

Zarzucając zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, obrońcy nie przedstawili okoliczności, które nie były przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego. Zaprezentowali oni jedynie własne oceny, odmienne od tych zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom obszernych apelacji przeprowadzone na rozprawie przed Sądem I instancji dowody pozwalały na czynienie kategoriycznych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych D. Z. oraz K. P. i brak było podstaw, by apelacje w zakresie podniesionych zarzutów uwzględnić. Wbrew zarzutom obydwu apelacji obrońców wypełnione zostały działaniami oskarżonych ustawowe znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk.

Zupełnie niezasadny był także podniesiony przez obrońcę K. P. zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 409 k.p.k. Nie ulega żadnym wątpliwościom, iż do wznowienia przewodu sądowego doszło w dniu 24.05.2018r., a wyrok wydany został po wygłoszeniu mów końcowych, na rozprawie w dniu 11.06.2018r. (k. 398, k.400-402). Obrońca oskarżonego doskonale o tym wiedziała. Zauważyć należy, że jak zostało wskazane w rzeczonym protokole rozprawy z dnia 24.05.2018r. po uprzedzeniu stron przez Sąd o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, obecna na sali obrońca oskarżonego K. P. złożyła wniosek o odroczenie rozprawy (k. 384 odwrot). Wskazane w protokole sformułowanie, iż przewodniczący ogłosił publicznie wyrok w sprawie, stanowi oczywistą omyłkę pisarską, jak należy domniemywać wynikającą z błędnego „wklejenia” treści tego sformułowania z innego protokołu sporządzonego na komputerze, sprostowanie tej omyłki, zgodnie z art. 154 k.p.k., w każdym czasie może dokonać Sąd I instancji.

Ponadto niewątpliwą omyłką pisarską stanowiło wskazanie przez Sąd I instancji, iż oskarżeni „narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo następnie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.” W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd w sposób wyczerpujący, opierając się na kilku różnych płaszczyznach prawidłowo wskazał jakie zachowania oskarżonych naraziły na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia albo wystąpienia jednego ze skutków opisanych w przepisach w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. Uważna lektura uzasadnienia prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż w opisie czynu Sąd Rejonowy omyłkowo wskazał słowo „następnie” bowiem z całego kontekstu wyводу jasno wynika, iż zachowanie oskarżonych spowodowało „bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.” Podobnie jak powyższe wadliwe sformułowanie protokołu, tego rodzaju oczywista omyłka, nie dotycząca materialnej

treści orzeczenia może być prostowana w formie postanowienia w każdym czasie przez Sąd Rejonowy, który omyłkę tę popełnił (art. 105 § 1 kpk).

Sąd Okręgowy zmienił natomiast zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt II, III, X, XVII części dyspozytywnej wyroku przyjął, iż przypisane przestępstwa oskarżeni popełnili w nocy 5 czerwca. Kwestii tej dotyczył także jeden z zarzutów apelacji obrońcy K. P.. Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie przesądzał, iż do zdarzenia doszło w nocy 5 czerwca 2016 r., co nie zostało nigdy zakwestionowane przez pokrzywdzonych czy samych oskarżonych zarówno w toku postępowania jak i w wywiedzionych apelacjach. Powyższa zmiana wyroku nie jest rozstrzygnięciem na niekorzyść oskarżonych (nie tylko skarżących ale także D. P. (2) w trybie art. 435 kpk), wynikała bowiem jedynie z oczywistej omyłki pisarskiej w części wstępnej wyroku w opisie zarzucanych czynów. W akcie oskarżenia bowiem jednoznacznie sformułowano w opisie czynów, że popełnione zostały w nocy 5 czerwca 2010 r. (a nie w nocy 5/6 czerwca 2010 r. - k. 298-299). Powyższa omyłka pisarska w części wstępnej wyroku na podstawie art. 105 § 2 k.p.k. została sprostowana przez Sąd Okręgowy.

Mając na względzie całokształt poczynionych rozważań, stwierdzić należy że apelacje wywiedzione przez skarżących w pozostałej części nie zasługiwały na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie są rażąco surowe.

Sąd I instancji w stosunku do K. P. zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby na mocy art. 72 § 1 pkt. 1 i 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. W ocenie Sądu Okręgowego taka dolegliwość pozwoli na prawidłowe monitorowanie jego zachowania oraz wpłynie na właściwą realizację celów orzeczonej kary. Jako niezasadny jawi się zarzut obrońcy oskarżonego co do rażącej niewspółmierności kary w postaci obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy z ustaleń Sądu I instancji wynika, że zarzucanych im czynów oskarżenia, w tym K. P., dokonali będąc pod działaniem alkoholu. Obowiązek tego rodzaju może mieć więc także charakter wychowawczy, zaś oddanie oskarżonego pod dozór kuratora także uzasadnione było okolicznościami sprawy.

Sąd Odwoławczy zasądził także od oskarżonych K. P. oraz D. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. Z. kwoty po 420 zł tytułem udziału w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Rozstrzygnięcie to wydano w oparciu o art. 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Ponadto na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 633 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych K. P. oraz D. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwotach po 190 zł. (po 180 zł. opłaty za II instancję i po 10 zł. tytułem ½ ryczałtu za doręczenia).